

РЕШЕНИЕ

№ 38478

гр. София, 19.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в публично заседание на 07.10.2025 г. в следния състав:

при участието на секретаря Биляна Кирилова, като разгледа дело номер **5109** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) във връзка с чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на Б. А. А., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] в [населено място], област Д. А., С., с адрес: [населено място], [улица], против Решение № 2844 от 31.03.2025 г., издадено от Председателя на Държавна агенция за бежанците (ДАБ) при Министерски съвет на Република България, с което поради липса на предпоставки по чл. 8 и чл. 9 на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ на Б. А. А. е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. В жалбата се излагат съображения, че оспорваното решение е незаконосъобразно поради нарушение на материалния закон и съществено нарушение се административнопроизводствените правила при издаването му. Сочи се, че оспореното решение е издадено при неизяснена фактическа обстановка и липса на задълбочен анализ на заявените обстоятелства, в резултат на което е направен необоснован и незаконосъобразен извод, че не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. Твърди се, че в конкретния случай оспорващият има основателни съмнения от преследване и заплахата за живота му. Излагат се съображения, че анализът на изложената в решението фактическа обстановка е формален и не кореспондира с личната бежанска история на чужденеца. Иска се от съда да отмени оспореното решение със законните последици от това.

В съдебно заседание, жалбоподателят, лично, в присъствие на преводач и чрез

процесуалния си представител адв. Т., назначен на основание чл. 26, ал. 2 от Закона за правната помощ до приключване на делото с влязъл в сила съдебен акт с определение № 18184 от 29.05.2025 г., постановено по делото, поддържа жалбата по изложените в същата съображения. Допълнителни съображения се излагат в депозирана по делото писмена защита. Оспорва се изводът на административния орган, че единственият мотив за закрила на жалбоподателя в конкретния случай е да се достигне Европа без конкретна цел, както и, че същият е заявил, че няма да се върне в С. поради икономически причини. Оспорва се и изводът на административния орган, че спрямо жалбоподателя не е установено „основателно опасение за преследване“. Сочи, че именно по време на проведеното интервю чужденецът е споделил за проявено спрямо него насилие, което е предпоставка за предоставяне на статут на бежанец, доколкото е част от характеристиката на понятието „преследване“ по смисъла на чл. 8, ал. 5 от ЗУБ. Сочи се, че административният орган не е изследвал обстановката в Д. ал Зор (месторождението на жалбоподателя) и в Д., където същият е създал семейство, не е взел предвид, че в периода от 1 август до 2022 г. до 28 юли 2023 г. в провинция Дер ал Зор е имало 1089 инцидента със сигурността, регистрирани от ACLED, от които 588 са „битки“, 246 са „насилие с експлозивни/дистанционно насилие“, а 255 са определени като „насилие срещу цивилни“, в периода от 1 август до 30 ноември 2023 г. в провинция Д. ал Зор са регистрирани 742 инцидента със сигурността, както и, че Д. ал Зор регистрира втория най-голям брой цивилни жертви от всички сирийски провинции, претърпява значителни разрушения по време на годините на конфликта, 75 % от инфраструктурата е повредена или унищожена. Сочи се, че в провинция Д. ал Зор безогледното насилие достига толкова високо ниво, че има сериозни основания да се смята, че цивилно лице, върнато в провинцията, би било единствено поради своето присъствие на нейна територия изправено пред реален риск да бъде изложено на сериозна заплаха, посочена в чл. 15, буква „в“ от Директива 2011/95/ЕС. Сочат се здравословни проблеми на оспорващия, които изискват продължително медицинско наблюдение и забрана за пътувания и физическо натоварване. Сочи се, че съгласно представените от жалбоподателя писмени доказателства Световен доклад за С., изготвен от Н. R. Watch, Информация от сайта на Министерство на вътрешните работи относно С., Доклад на ACCORD – Австрийски център за изследване и документация на страните на произход и убежището, както и Доклад за С. на Върховния комисар на ООН за бежанците и Становище на Министерство на външните работи се установява, че през 2025 г. въоръжени групировки, включително групировката „Ислямска държава“ и над 60 групировки с понякога противоречиви цели представляват постоянна заплаха за териториалната цялост на С., хуманитарната ситуация също е критична – почти 15 милиона сирийци са с нужда от здравни грижи, 13 милиона са засегнати от остра продоволствена несигурност. Претендира се присъждане на разноски за служебна защита.

Ответникът Председателят на Държавната агенция за бежанците, в съдебно заседание, не изпраща представител.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано по молба на Б. А. А. за предоставяне на международна закрила до Държавна агенция за бежанците при

Министерски съвет с вх. № ПМЗ-В-921 от 04.04.2025 г. на РПЦ – С.. Попълнен е регистрационен лист, като личните данни на молителя са установени въз основа на декларация на основание чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, тъй като лицето не притежава документи за самоличност, видно от която търсещото закрила лице се индивидуализира с имената Б. А. А., гражданин на С., [дата на раждане] в [населено място], област Д. А., С., с постоянен адрес в [населено място], област Д. А., С., женен, етническа принадлежност арабин, религия мюсюлманин сунит, с начално образование, работник земеделие по професия. В приложение към регистрационния лист са посочени имената на бащата, майката, братята и сестрата, съпругата и детето на търсещия закрила. Съставена е Евродак дактилоскопна карта. Съгласно представените медицински документи чужденецът е клинично здрав.

Чуждият гражданин е информиран за процедурата, която ще бъде следвана, за неговите права и задължения, за последиците от неспазването на задълженията му или за отказа да сътрудничи на длъжностните лица на ДАБ при МС. Запознат е с информация за обработване на личните данни на чужденци, търсещи международна закрила. П. е декларация за съгласие за събиране на информация.

На 23.01.2025 г. с Б. А. А. е проведено интервю, в присъствие на преводач, по време на което молителят е посочил, че е роден в [населено място], [община], област Д. А., женен е и има едно дете, има брат в Гърция, който има закрила от една година. Заявява, че е напуснал С. през 2023 г., като е заминал за Турция, останал е там една година, работел е в завод за въглени за наргилета, но се е страхувал да не бъде арестуван, тъй като не е имал редовни документи там. Влязъл е в България нелегално в края на ноември или началото на декември 2024 г. от Турция, никога не е имал лична карта, задържан е от полицията. Посочва, че за първи път подава молба за закрила в България. Разказва, че веднъж е задържан от предишния режим за 24 дни, защото са го объркали с друг човек, закарали са го в армията, бил е два дни войник, след което е дезертирал. Взели са го насила от армията за два дни, но е избягал. Не е имал проблеми заради изповядваната от него религия, както и заради етническата си принадлежност. Никога не е участвал в политически партии и в партийни мероприятия. Никога не е участвал във въоръжени групировки, само е чувал за тях. Посочва, че последният му адрес е в [населено място], майка му и баща му, четирима от братята му и сестра му, както и съпругата и детето му продължават да живеят в С.. Р., че е учил до седми клас, работил е в земеделието, бил е овчар, оставил е земеделието и е заминал за Д., за да се ожени, след това са го задържали и е избягал в Д. А.. Там има Ислямска държава, кюрди, Даеш и Америка, приятел му е казал да не спи въщи, мислели са, че е от режима, някакви хора са го търсили два пъти през 2023 г., но не знаел дали са К. или Даеш и после е напуснал района. Заявява, че лично не е заплашван, по време на Ислямска държава са го хванали и са го били с камшик 30 пъти и храната е била с косми и стърготини от дърво. Заявява, че е напуснал С., за да намери бъдещето, което е загубил там. Искал е да стигне до Европа, без конкретна цел, заради бъдещето на съпругата и сина му – за да им даде по-добър живот. Посочва и икономически причини, а именно, че няма работа там. Искан да има права, да е човек, защото в С. е като животно. В заключителната част на протокола от проведеното интервю е отразено, че интервюто е проведено на разбираем за него език, че разбира смисъла на написаното и не отправя възражения и допълнения по него. Интервюто е проведено в присъствието на преводач, което е удостоверено с положен от него

подпис.

Изискано е от Държавна агенция „Национална сигурност“ писмено становище по постъпилата молба за закрила. Получен е отговор на писмото на 30.01.2025 г., съгласно който ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила в Република България на Б. А. А. в случай, че отговаря на условията по ЗУБ.

С административната преписка са представени медицински документи във връзка с проведен медицински преглед на оспорвания поради подуване в дясна шийна област, във връзка с което му е назначено медикаментозно лечение.

След извършена преценка на всички относими факти, свързани с личното положение на Б. А. А. и със страната му на произход, с оспореното решение административният орган е отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на Б. А. А. поради липса на предпоставките на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

В решението е прието, че за кандидата за закрила не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по ЗУБ, тъй като в представената бежанска история не са налице субективният и обективният елемент на предвиденото в цитираната разпоредба понятие „основателно опасение от преследване“. Административният орган е приел, че изложените мотиви не са правно значими за търсената защита, чужденецът не е заявил спрямо него да е било осъществено преследване от държава, партии или организации и недържавни субекти нито в страната му на произход - С., нито в страната, в която е живял – Турция, не съобщава да е заплашван или преследван от органите на властта и да му е оказвано насилие или отправяни заплахи от турски граждани. Във връзка с установените факти и обстоятелства е формулиран извод, че кандидатът за закрила е напуснал Турция единствено и само по лични и икономически причини - в търсене на по-добър живот в Европа. Чужденецът не изтъква никакви лични опасения от преследване нито в страната си на произход - С., нито в държавата Турция, където се е установил след напускането на родината си. Кандидатът не е заявил, че спрямо него държавата му на пребиваване или друг недържавен субект, на когото държавата не може или не желае да противодейства, е предприел някакви действия, които да са релевантни на преследване. От цялата бежанска история става ясно, че конкретни действия на преследване срещу сирийския гражданин не са осъществени. Не се установява и срещу молителя да са налице посегателства, чиято системност и мащаб достигат до границата на преследване. Твърденията му не съдържат и информация за осъществено спрямо него преследване по смисъла на чл. 8, ал. 2 – ал. 5 от ЗУБ и риск от бъдещо такова. Сочените от кандидата причини за напускането на страната му по произход и държавата Турция, в която е живял, не отговарят и на разпоредбите на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ. Кандидатът не е посочил други релевантни причини или обосноваващи опасения за преследване - не е осъждан и не е бил преследван от официалните власти както в С., така и в Турция. Молителят не е бил заплашван или преследван по етнически или религиозни причини нито в С., нито в Турция. Въз основа на конкретната бежанска история на чужденеца и с оглед разпоредбата на чл. 75, ал. 2, изр. първо във връзка с П.. 1, т. 9 от ДР на ЗУБ подробно е обсъдено положението на сирийските бежанци в Турция съгласно съдържаща се информация в приложената по преписката справка с вх. № МД-02-153/27.12.2024 г. на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС, като е формулиран извод, че от анализа на фактическите обстоятелства, изявленията на чужденеца по време на интервюто и приложената справка става ясно, че, въпреки известни затруднения,

свързани с регистрацията на сирийските бежанци, породени от големия брой кандидати, турската държава полага усилия на търсещите закрила да бъдат осигурени здравни, социални и образователни услуги. Във връзка с горепосоченото Председателят на ДАБ при МС е направил извод, че в конкретния случай не става дума за лице, нуждаещо се от международна закрила, а за икономически мигрант, търсещ по-добро качество на живот. От материалите по административната преписка не се установява спрямо чужденеца да е осъществено визираното от ЗУБ преследване, релевантно за предоставяне статут на бежанец. Чужденецът не обосновава страх от преследване по причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ.

В оспорения акт ответникът е установил, че липсват и предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут. Твърдения за наличие на реална опасност от тежки посегателства във връзка с възможността за прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ молителят не е направил, в този смисъл е формулиран извод, че установената фактическа обстановка не дава основания да се приеме, че той е бил принуден да напусне страната си на произход - С. и страната през която първо е преминал - Турция поради „реална опасност от смъртно наказание или екзекуция“ - тежки посегателства, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Срещу него не са били предприети такива действия нито от официалните власти на С. и Турция, нито от някоя конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. От изложеното е формулиран изводът, че чужденецът не е бил изложен и за него не съществува бъдещ риск от посегателства по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ. Извършена е преценка за приложението на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, разгледана е и е обсъдена справка с входящ № МД-02-60/29.01.2025 г. на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС относно общото положение в С.. В оспореното решение административният орган е приел, че общоизвестен факт е наличието на вътрешен въоръжен конфликт в страната по произход на кандидата С.. Всички справки, изготвени от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ, ясно показват, че обстановката по сигурността в С. е достигнала прага на всеобхватно насилие в рамките на вътрешен въоръжен конфликт, преминал в гражданска война. Изводите от обобщения анализ на горепосочената информация кореспондират със заявените от молителя причини за напускане и оставане извън държавата му на произход. Административният орган е приел, че конкретната бежанска история следва да бъде разгледана и в светлината на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ и да бъдат преценени всички относими факти, свързани с личното положение на молителя както в страната му на произход, така и в трета страна, в която той е пребивавал, а именно Турция. Приел е, че от събраната информация по време на интервюто следва да бъде взет под внимание фактът, че Б. А. А. е живял на територията на Турция една година и че не е преследван от властите по никакви причини, в протокола от интервюто чужденецът не е заявил, че има основания да се опасява за живота или свободата си поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение в Турция, никой не го е принуждавал да напусне Турция, не е имал проблеми с полицията и властите. В оспореното решение е прието, че няма никакви основателни причини да се счита, че няма да бъде допуснат отново до територията на Турция и че не би бил защитен от властите, ако поиска закрила. Формулиран е извод, при така установените факти и обстоятелства, че причината, поради която Б. А. А. е напуснал С. през 2023 г., е съществуващата опасност от тежки посегателства срещу неговия живот и личност поради наличието на

въоръжен конфликт в тази страна. Тази опасност обаче не е непосредствена, тъй като чужденецът е прекарал една година от живота си на територията на Турция, без да съществува риск за сигурността му. Молителят е пребивавал една година в Турция - държава, различна от държавата му по произход и същата представлява „трета сигурна държава“ по смисъла на § 1, т. 9 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ. Поради тези съображения е формулиран извод, че за Б. А. А. не са налице предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Във връзка с горното Председателят на ДАБ при МС е приел, че от събраната информация и направените справки следва заключение, че кандидатът за закрила може да се завърне в Турция и да продължи живота си там, поради което за него е неприложим принципът за забрана за връщане „non-refoulement“ по чл. 4, ал. 3 от ЗУБ.

При преценката на относимите факти, свързани с личното положение на Б. А. А. и държавата му на произход, както и страната, в която е живял една година от 2023 г. до ноември 2024 г. Турция, е формулиран изводът, че искането за предоставяне на закрила на Б. А. А. е изцяло неоснователно. С оглед изложените мотиви е прието, че в конкретния случай не са налице предпоставките на чл. 8 и чл. 9, с оглед на което на оспорвания Б. А. А. е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. Решението е съобщено на оспорвания на 09.05.2025 г. видно от отбелязване върху същото. Жалбата е подадена в Административен съд София-град, чрез административния орган, на 14.05.2025 г.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, в преклузивния срок по чл. 84, ал. 3 от ЗУБ и е процесуално допустима.

По същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен административен орган съобразно правомощието на Председателя на Държавна агенция за бежанците по чл. 48, ал. 1, т. 1 от ЗУБ да предоставя, отказва, отнема или прекратява статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България.

Жалбоподателят Б. А. А., гражданин на С., търсещ закрила, е чужденец по смисъла на § 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ - не е български гражданин, не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, държава – страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство или на Конфедерация Швейцария.

Съдът не установява при издаване на решението да са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Не е налице и нарушение на правото на защита на жалбоподателя. Процесният акт е надлежно съобщен на адресата си на език, който той владее, като всички процесуални действия в административното производство са извършвани в присъствие на преводач от езика, владян от търсещия закрила. В хода на производството пред решаващия орган със сирийския гражданин е проведено интервю, което е отразено в нарочен протокол, прочетен на интервюирания в присъствието на преводач на разбираем за него език.

Не се установява нарушение на чл. 58, ал. 10 от ЗУБ. В случая от ответника е изискано и получено писмено становище от ДАНС по молбата на жалбоподателя за предоставяне на международна закрила.

Административният акт отговаря на общите изисквания за форма и съдържание по чл. 59 от АПК. В решението се сочат както фактически, така и правни основания за издаването му. Представената от жалбоподателя бежанската история и фактите по преписката са обсъдени подробно в мотивите на обжалваното решение. Обективизираните в решението фактически съображения имат подробна мотивировка, ясни са, кореспондират на приложените правни норми и дават възможност на чужденеца да разбере кои са мотивите, възприети от административния орган, за да постанови решението, с което му отказва предоставяне на исканата международна закрила. Неоснователно е оплакването на оспорващия за нарушение на разпоредбите на чл. 35 и чл. 36 от АПК. Административният орган е формулирал изводите си след съвкупната преценка на събраните по делото писмени доказателства в административната преписка, проведеното интервю с жалбоподателя и личната му бежанска история, както и справката за актуалната обстановка в С. и Турция.

Обжалваното решение е издадено и в съответствие с материалния закон. Издадено е след обстоен анализ на декларираната от жалбоподателя бежанска история, като изведените правни изводи за липса на основания по чл. 8, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя са обосновани, правилни и съответстват на събраните в хода на административното производство доказателства. Административният орган е анализирал подробно и задълбочено бежанската история на чужденеца, както и справките на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС относно Република Турция и Република С., с отчитане на актуалната политическа и икономическа обстановка в двете държави, както и отношението на властите в Република Турция към сирийските бежанци.

Условията за предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут са посочени в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Наличието и основателността на опасенията следва да се преценяват с оглед представените в бежанската история на кандидата за статут конкретни данни, като се отчете произходът на преследването, дали последното води до нарушаване на основни права на човека и закрилата, която може да се получи от държавата по произход. Определящо за наличието на предпоставките по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ е понятието „преследване“ по смисъла на чл. 8, ал. 4 и ал. 5 от ЗУБ, изразяващо се в нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека и които да са достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, като действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация. Следователно понятието „преследване“ следва да бъде съотнесено към всеки един от елементите по чл. 8 от ЗУБ и отнасянето към всеки от посочените елементи следва да бъде съобразено и с конкретната бежанска история на чужденеца. В настоящия случай правилно ответникът, изхождайки от фактите от изнесената пред него бежанска

история, възприема извод за липса на такова преследване, което да се обосновава по някоя от причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В бежанската история няма нито един обоснован фактически довод за проявен спрямо оспорващия акт на преследване от страна на официалните власти и друга организация в С., която се явява страната по произход за търсещия закрила, нито се обосновава наличие на реална опасност от бъдещо такова в страната му на произход по някоя от причините, които се сочат в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В разглеждания случай, от изявленията на жалбоподателя е видно, че същият не е бил лично преследван в родината си поради своята етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение. При проведеното интервю молителят изрично е заявил, че не е бил обект на преследване от страна на държавата, политически партии или организации или недържавни субекти, не са заявени от молителя конкретни обстоятелства, от които да се направи извод, че самата принадлежност към религиозна група или етническата му принадлежност е достатъчно основание за опасения от преследване. Молителят не е бил осъждан или политически ангажиран. Т.е. не може да се обуслови извод за осъществено спрямо молителя преследване по смисъла на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ или действия по преследване по смисъла на чл. 8, ал. 5 от ЗУБ от някой от субектите по чл. 8, ал. 3 от ЗУБ в държавата му по произход. От жалбоподателя в хода на проведеното интервю не са съобщени събития, които да са настъпили, след като е напуснал държавата си по произход или пък извършвани от него действия/дейности след заминаването му, израз или продължение на убеждения и ориентация, изразявани в държавата му на произход, които да пораждат у него опасения от преследване при завръщане, респективно да сочат нужда от международна закрила. Направените изявления от Б. А. А. пред Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет във връзка с индивидуалното му положение и лични обстоятелства нито поотделно, нито заедно сочат, че е напуснал С., защото е бил преследван, в това число поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политически убеждения. От бежанската му история става ясно, че е напуснал С., за да търси по-добър живот. Чужденецът заявява в интервюто си, че е напуснал С., за да намери бъдещето, което е загубил там, искал е да стигне до Европа, без конкретна цел, заради бъдещето на съпругата и сина му – за да им даде по-добър живот и посочва и икономически причини, а именно, че няма работа в С.. В проведеното интервю самият той изрично заявява, че не е бил обект на преследване от държавата, партии или организации или недържавни субекти, не е имал проблеми, свързани с религията, която изповядва или с етническата му принадлежност. Жалбоподателят е преминал нелегално в Турция, като там никой не го е преследвал, заявява, че в Турция не е имал проблеми, останал е там една година, работел е в завод за въглени за наргилета. Впоследствие е преминал нелегално на територията на Република България. Цялостният анализ на обясненията на оспорващия налага извод, че са налице единствено икономически причини за напускане на С., което го прави икономически мигрант. Мотивите за напускане на страната по произход, от една страна, са финансови, а, от друга страна, е общата ситуация на несигурност в С.. Икономическите и битови причини не попадат в обхвата на ЗУБ като основания за предоставяне на международна закрила. Това е така, доколкото се установява, че жалбоподателят е напуснал страната на произход не поради опасността от такова преследване, а в търсене на по-добри условия на живот. В

този смисъл следва да се ценят доказателствата във връзка с изявеното от самия него в интервюто, както и молбата за международна закрила. Допълнително основание е и фактът, че съпругата и детето му, както и майка му, баща му, четиримата му братя и сестра му продължават да живеят в С., като нямат проблеми със сигурността.

Във връзка с горното съдът намира, че от събраните доказателства не се доказва наличие на преследване или основателен страх от преследване поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, поради което правилен е изводът на административния орган, че липсват законови основания на Б. А. А. да бъде предоставен статут на бежанец.

Съдът намира за правилна и преценката на административния орган относно основателността на молбата за предоставяне на хуманитарен статут. За молителя липсват и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут. Предпоставките за хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от ЗУБ са идентични с условията за субсидиарна закрила по чл. 2, б. "е" във връзка с чл. 15, б. "а", „б“ и „в“ от Директива 2011/95/ЕС. Такава международна закрила може да се предостави на чужденец, за който има сериозни основания да се смята, че, ако бъде изпратен обратно в държавата му на произход, или при лице без гражданство – в държавата на предишното обичайно местопребиваване, той би бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като: смъртно наказание или екзекуция (1), изтезание, нечовешко или унизително отношение, или наказание (2) или тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт (3) и които не могат или поради такава опасност не желаят да получат закрила от тази държава. Не се установява от събраните по делото доказателства в държавата си по произход жалбоподателят да е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание или нечовешко или унизително отношение, или наказание и за него не съществува бъдещ риск от посегателства по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ, такива твърдения от чужденеца не са и направени.

Във връзка с възможността за прилагане на разпоредбата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ председателят на ДАБ е приел, че общоизвестен факт е наличието на вътрешен конфликт в страната на произход на кандидата, както и, че приложените справки на дирекция "Международни дейности" при ДАБ при МС ясно показват, че обстановката по сигурността в С. е достигнала прага на всеобхватно насилие в рамките на вътрешен въоръжен конфликт, преминал в гражданска война.

Въпреки това, обаче, както правилно е отбелязал ответникът в обжалваното решение, конкретната бежанска история на жалбоподателя налага да бъде разгледана в случая в светлината на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, съгласно който при произнасяне по молбата за международна закрила се преценяват всички относими факти, декларации или документи, свързани с възможността да се ползва от закрилата на друга държава, чието гражданство би могъл да придобие. При данните по делото законосъобразно председателят на ДАБ е разгледал въпроса дали Турция би могло да се приеме за трета сигурна държава по смисъла на § 1, т. 9 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ и е дал положителен отговор. В случая следва да се има предвид, че жалбоподателят е преминал нелегално в Република Турция, след което е преминал в Република България отново нелегално. Оспорващият е пребивавал една година на територията на

Република Турция, което задължава изследване връзката на оспорващия с тази държава с оглед концепцията за „трета сигурна страна“. Няма данни Б. А. А. да е бил гонен и преследван в Република Турция, същият не споменава и да е съществувала опасност за сигурността му в Република Турция. Нито в хода на административното, нито в хода на съдебното производство сирийският гражданин е посочил основателна причина, поради която не би могъл да се завърне в Турция. За чужденеца е била налице законова възможност да се регистрира пред турските служби, като същият не се е възползвал от нея без основателна причина, а е преминал на територията на Република България нелегално. Самият той заявява в проведеното интервю, че не е подал молба за закрила в Република Турция. В оспореното решение са обсъдени данните относно Турция - страната, в която той е пребивавал 1 година, след като е напуснал С., и е прието, че за него не съществува реална опасност от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1 – ал. 3 от ЗУБ при завръщането му в Турция. Правилно е прието от административния орган, че Турция се явява трета сигурна страна, тъй като попада в легалната дефиниция на § 1, т. 9 от ДР на ЗУБ. Б. А. А. е пребивавал в Турция и не сочи основания да се опасява за живота или свободата си поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение, не посочва да е бил изложен на опасност от преследване или тежко посегателство, като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Правилно административният орган е приел, че в случая не се касае за транзитно преминаване, тъй като чужденецът е работил в Турция и е напуснал по икономически причини, в търсене на по-добър живот. Съобразно легалната дефиниция на понятието „трета сигурна държава“, въведена в § 1, т. 9 от ДР ЗУБ, това е държава, различна от държавата по произход, в която чужденецът, подал молба за международна закрила, е пребивавал и: а/ няма основания да се опасява за живота или свободата си поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение; б/ е защитен от връщане до територията на държава, в която съществуват условия за преследване и застрашаване на правата му; в/ не е изложен на опасност от преследване или тежко посегателство, като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; г/ съществува възможност да поиска статут на бежанец и при предоставянето му да се ползва от международна закрила като бежанец; и д/ са налице достатъчно основания да се смята, че ще бъде допуснат до територията на тази държава. Безспорно е установено, че между кандидата и третата държава е налице достатъчна връзка, предвид пребиваването му в нея, през който период за кандидата не са налични данни, които да го поставят в положение на преследване или заплаха, нечовешко отношение и т. н. В случая не е налице транзитно преминаване, за да се смята, че не е налице трета сигурна държава по смисъла на § 1, т. 9 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ, тъй като чужденецът е работил в Турция и е напуснал по икономически причини, в търсене на по-добър живот. Търсенето на по – благоприятни условия за живот, за каквото намерение съобщава жалбоподателят, не представлява основание за предоставяне на международна закрила от Република България, вкл. като се има предвид заявеното му намерение да се установи някъде в Европа. Споделят са изводите, че жалбоподателят е живял в Турция сравнително продължителен период от време, в безопасност и без риск за сигурността, съществувала е законова възможност да се регистрира и да легализира престоя си там, което обаче не е сторил. Налице е изискващата се връзка

между кандидата и третата страна – Турция, въз основа на която връщането в тази страна ще бъде основателно. От представените справки за Република Турция № МД-02-153/27.12.2025 г. и № МД-02-173/31.03.2025 г. се установява, че държавата предоставя възможност за легален престой и достъп до права и услуги за лица, нуждаещи се от международна закрила и конкретно на сирийски бежанци, включително достъп до образование, здравни грижи и социални услуги, след регистрация пред съответните органи. Властите в страната работят в сътрудничество с ВКБООН. Общозвестно е обстоятелството, че Република Турция е ратифицирала Женевската конвенция за бежанците и Протокола от 1967 г., но прилага географско ограничение спрямо търсещите убежище лица и я прилага само за бежанци от европейски държави. Въпреки това през април 2013 г. Република Турция е приела Закон за чужденците и международната закрила, който създава специална правна рамка за убежище в Турция и потвърждава задълженията на турските власти към всички лица, нуждаещи се от международна закрила, независимо от държавата им на произход. Законът предвижда три вида статут на закрила там, както следва: а) „статут на бежанец“ за лицата, признати за бежанци по силата на Женевската конвенция, т.е. граждани на една от 47-те държави — членки на Съвета на Европа; б) „условен статут на бежанец“ за признатите бежанци от неевропейски държави – лицата, които попадат в определението за бежанец, но идват от „неевропейска страна на произход“; в) „статут на субсидиарна закрила“, какъвто могат да получат европейски или неевропейски граждани, които не отговарят на условията на Женевската конвенция, за да бъдат признати за бежанци, но при връщане в страната си на произход са изложени на риск от смъртно наказание, мъчения или като цяло нехуманно или унижително отношение или да станат обект на посегателства в резултат на въоръжени конфликти в страната си. Видно от горецитираните справки за бежанците от С. турската държава прилага режим на временна закрила, който предоставя на ползващите се от него право на законен престой, както и известно право на достъп до основите права и услуги. Турските власти предлагат защита срещу връщане на всички търсещи убежище лица с произход извън Европа, които отговарят на определението за бежанец съгласно Конвенцията на ООН за статута на бежанците от 1951 г. Основната характеристика и обосновка на подхода за временна закрила е бързото посрещане на необходимостта от закрила на голям брой търсещи закрила лица в ситуация на масов приток на бежанци. Подходът на временна закрила има за цел да се прилага категорично и да облагодетелства всички лица, попадащи в обхвата на бенефициентите, формулирани от приемащото правителство, без персонализирана оценка на необходимостта от международна закрила. Сирийските граждани, както и лицата без гражданство и бежанците от С., пристигнали в Турция поради събития в С. след 28 април 2011 г. получават временна закрила от правителството на Турция. При нормални обстоятелства въпросните лица няма да бъдат връщани обратно в С., освен ако те самите не изразят такова желание. Като е съобразил информацията, налична в приложените по делото справки, изготвени от дирекция „Международна дейност“ в ДАБ при МС, председателят на ДАБ е стигнал до правилния извод, че Турция представлява „трета сигурна държава“. Турция се явява трета сигурна страна за оспорвания и с оглед разясненията, дадени от ВКБООН в Правните съображения относно връщането на лица, търсещи международна закрила от Гърция в Турция, публикувани на сайта на ВКБООН във връзка с понятията сигурна трета страна и

първа страна на убежище съгласно Сътрудничеството между ЕС и Турция в контекста на мерките за миграционната криза. В случая понятието е приложено след направена индивидуална преценка на случая на Б. А. А., който е напуснал нелегално Република Турция. Решението на председателя на ДАБ е взето след проведено лично интервю и задълбочено изследване на личното положение на кандидата в тази трета страна, което е декларирал. Съдът споделя изводите в обжалваното решение, че изложените в интервюто твърдения за липса на документи от турските власти не могат да се приемат за обективни. От изложеното от жалбоподателя следва, че той самият не е искал да получи закрила в Турция, а да продължи пътя си към Европа.

Съдът намира за правилен изводът на административния орган, че в случая е неприложим принципът "non-refoulement" (забрана за връщане). Посоченият принцип е установен от чл. 33 от Конвенцията за статута на бежанците и е възприет и в действащия в Република България Закон за убежището и бежанците (чл. 4, ал. 3). Изложени са констатации относно липсата на фактическите предпоставки, които обуславят приложението на тази забрана, доколкото тези предпоставки се явяват и предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8 или 9 от ЗУБ. Административният орган е приел, че чуждият гражданин не е бил принуден да напусне нито страната си на произход - С., нито страната, в която е живял 1 година - Турция, поради наличието на заплаха за живота или свободата му или опасност от изтезания, жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Изводите на административния орган в тази насока се основават на представените справки за актуалната ситуация в Турция и не се опровергават в рамките на съдебното производство. Ето защо, след като завръщането на жалбоподателя в трета сигурна държава по смисъла на ЗУБ няма да застраши неговите живот и здраве и няма да го постави в опасност от изтезания или нечовешко отношение, не е нарушен и принципът „non-refoulement“.

В този смисъл са решение № 4494 от 30.04.2025 г. по адм. д. № 1923/2025 на ВАС; решение № 3508 от 08.04.2021 г. по адм. д. № 1331/2021 г. на ВАС, решение № 11081 от 14.11.2023 г. по адм. д. № 4727/2023 г. на ВАС., решение № 887 от 19.02.2024 г. на ВАС по адм. д. № 7755/2023 г. на ВАС, решение № 1420 от 7.02.2024 г. на ВАС по адм. д. № 7359/2023 г. и мн. др.

Не могат да бъдат споделени и изложените доводи за здравословното състояние на оспорвания. Представените медицински документи удостоверяват, че след проведен преглед на чужденеца е предписана терапия, която обаче е само медикаментозна, поради което може да се осъществява и извън България. Няма данни заболяването да е тежко и животозастрашаващо, нито да ограничава работоспособността на лицето.

За пълнота следва да се отбележи, че съдът не споделя изводите на административния орган за наличие на "въоръжен вътрешен конфликт" на територията на цяла С. по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Сигурността на държавата по произход търпи непрекъснато развитие и промяна, като всеки решаващ орган или съд следва да отчита ситуацията такава, каквато е към момента на решаване на спора пред него. В този смисъл и доказателствата за действителното положение, от които да се направи извод за сигурността за живота на търсещия убежище, следва да са актуални. От данните за ситуацията в С. може да се направи извод за подобрение на обществено-политическата обстановка в страната. По отношение на предпоставките да се предостави хуманитарен статут съгласно чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ бежанската

история се изследва с оглед Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския Съюз по дело C-465/07, по тълкуването и прилагането на член 15, буква „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно преценката за силата на степента на безогледно насилие. С т. 39 от решението на СЕС се въвежда обратно пропорционална връзка между засягането на личните интереси на търсещия закрила и степента на безогледно насилие, изискуема, за да се предостави такава закрила. Доколкото личната бежанска история на жалбоподателя се характеризира с липса на каквито и да били основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, толкова по-висок би следвало да е интензитетът на безогледно насилие в страната му. В конкретния случай административният орган е извършил преценката си по прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ както въз основа на твърденията в интервюто, така и въз основа на обективизираната в справка с входящ № МД-02-60/29.01.2025 г. на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС относно общото положение в С. информация. По делото е приета и Справка с вх. № МД-02-262/19.05.2025 г. От съдържанието на справките и от общодостъпната информация от други източници става ясно, че дори и да се приеме, че е налице въоръжен конфликт в С., то същият явно, на първо място, не е повсеместен, и на второ – не е насочен пряко към мирните граждани на тази страна, поради което се следва неприложимост на разрешенията, дадени в решенията на СЕС по дело C-465/07, дело C-285/12 и дело C-406/22. Не може да се счита, че със самото си присъствие в родния си край или в друго населено място молителят ще бъде изложен на тежки заплахи срещу живота или личността му поради безогледно насилие, породено от въоръжения конфликт. Липсата на стабилност и яснота какво ще се случи в следващия ден е напълно естествена последица от осъществилите се събития, която би предизвикала безпокойство у молителя, но в случая е невъзможно да се установи как настъпването ѝ пряко ще рефлектира върху неговата правна сфера. От информацията от общодостъпни източници става ясно, че смяната на властта не е довела до налагане или прилагане на смъртни наказания или екзекуции, или на изтезания, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилни лица поради безогледно насилие. Напротив, засега тенденциите за общото положение в С. са по-скоро положителни. Съобщава се и за редица страни, сред които САЩ, Великобритания, Франция, Турция, Катар, които осъществяват контакти с новата власт, като е налице явно изразяване на воля на редица водещи държави по света за установяване на трайни отношения с новите лидери на страната по произход на жалбоподателя. В редица източници се появиха и данни, че Европейският съюз обсъжда спиране на санкциите срещу С., свързани с енергетиката и транспорта, че Министерството на отбраната на САЩ е започнало разработване на планове за изтегляне на всички американски войски от С., че САЩ възнамерява да премахне санкциите, откъсващи С. от световната финансова система, което ще поправи пътя за по-голямо участие на работещите там хуманитарни организации, улеснявайки чуждестранните инвестиции и търговията, както и, че от страна на Турция е направено изявление за превръщането на С. в стабилна и мирна страна, което ще бъде в интерес на всички в региона, вкл. и на САЩ и Европа, които нямат интерес от разделена С.. От изявленията на лидерите на водещите държави в света се формира обща цел борбата срещу тероризма и справяне с тежката хуманитарна криза, като Германия предвижда

значителен бюджет за подпомагане, вкл. чрез агенции на ООН и неправителствени организации, за възобновяване на къщи и разчистване на отломки и развалини, вкл. и за осигуряване на краткосрочна работа на вътрешно разселени лица, за възстановяване на училищата, за осигуряване на психологическа и социална подкрепа за травмирани деца. В представената по делото справка е посочено, че 842 570 сирийски бежанци са се завърнали в С. от началото на 2024 г., като има данни и за около 1 186 147 вътрешно разселени лица, които са се завърнали в домовете си; ВКБООН и партньорите продължават да осигуряват основни услуги чрез разпределяне на нехранителни и основни хуманитарни стоки, осъществява се подкрепа чрез психологическа първа помощ, сесии за психично здраве, социално осигуряване, транспортна и парична помощ; анализира се поведението на САЩ, Европейския съюз и Турция спрямо С., вкл. по отношение защита интереса на сирийския народ, полагане на усилия за икономическото възстановяване на страната, подобряване на здравеопазването, оказване на подкрепа при завръщането на милиони бежанци от гражданския конфликт в С.. При това не представляват въоръжен вътрешен или международен конфликт спорадичните сблъсъци в райони на С., вкл. и атентатите, престъпността и други дейности на насилие, за които има данни, вкл. и в писмените документи, представени от жалбоподателя, тъй като те не биха могли да се определят по своя характер, интензитет и териториален обхват като представляващи самостоятелно основание за предоставяне на хуманитарен статут на жалбоподателя. Налице са и данни, че закрилата срещу тежки посегателства може да бъде предоставена от държавата, партии или организации, включително международни организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия съгласно чл. 9, ал. 4 от ЗУБ. Представената информация от процесуалния представител на жалбоподателя за настъпили инциденти с цивилни граждани е в синхрон с анализирания данни в мотивите на оспореното решение и не дава основание за промяна в изводите относно липсата на основания за предоставяне на международна закрила на жалбоподателя.

Жалбоподателят не заявява категорично, че е избягал от военна служба и неприязън към военни действия, поради което и не се изследват изключенията за предоставяне на статут на бежанец, посочени в глава V от цитирания Наръчник. Не е доказан като мотив да напусне С. и да остане извън страната си - че би могъл да бъде привлечен да воюва. Не без значение е и, че в С. е обявена амнистия за всички военни, приети на служба в сирийските въоръжени сили при режима на Б. А., че животът на войниците е в безопасност и те не трябва да бъдат нападани, че представители на бившия сирийски режим продължават да се помиряват и да уреждат статута си с временното правителство на страната; че военният персонал, призован за задължителна служба, се явява в центрове за уреждане на статута си, като следва да се допълни и, че в общодостъпните източници не се съдържат данни за новообранци от сирийската армия, които биват изпращани в конфликтни зони, където се водят военни действия; че Президентът на временното правителство е обявил премахване на задължителната военна служба, а последната е станала доброволна, като са посочени условията, на които трябва да отговарят кандидатите.

Съдът следва да отбележи също, съобразявайки промяната в политическата и икономическата обстановка в С. от началото на месец декември 2024 г., че Агенцията за бежанците на ООН призовава държавите да се въздържат от принуждаване на

сирийските бежанци да се завърнат в С.. Отделно, въпреки че ВКБООН не насърчава широкомащабно доброволно завръщане в С., е публикувано, че вече е започнат процес на улесняване на доброволното връщане. Това било предизвикано от действителни и прогнозни завръщания, както и от призови към ВКБООН от страна на бежанците да подкрепи тяхното завръщане. Безспорно е, че участието на ВКБООН в процесите на завръщане се основава на принципите за доброволност и информираност на бежанците и вътрешно разселените лица, за което се съдържат данни както в представените по делото справки, така и в Оперативната рамка за завръщането, която ВКБООН издаде през февруари 2025 г. При това, съобразявайки позицията на ВКБООН, но предвид бежанска история на жалбоподателя и липсата на конкретни факти и обстоятелства, които да могат да бъдат приети за основания за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8 от ЗУБ и на хуманитарен статут по чл. 9 от ЗУБ, подкрепени с допустими, необходими и относими доказателства, се формира извод, че с твърденията си в конкретния случай молителят цели получаването на международна закрила единствено по лични и икономически причини. Административният орган е изпълнил задължението си за задълбочено и всестранно установяване на релевантните факти, а именно извършил е проверка доколко е налице опасност от преследване или реална опасност от тежко посегателство, обсъдил е актуалната обстановка в страната по произход и в Република Турция. Изводите на председателя на ДАБ при МС, че Турция е трета сигурна държава, поради което по отношение на жалбоподателя не са налице причини от хуманитарен характер или други основания, предвидени в действащото законодателство, които могат да обосноват предоставянето на хуманитарен статут по реда на чл. 9 от ЗУБ, са правилни и законосъобразни.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че не е обсъдена задълбочено бежанската му история. Мотивите на решението разкриват пълен анализ на доказателствените материали, а изводите относно обстоятелствата, относими към предпоставките за предоставяне на закрила, са изложени по начина, указан в процесуалния закон. Обсъдени са всички доказателствени източници, като обосновано е прието, че не се установява наличие на някое от основанията за предоставяне на исканата международна закрила. Отказът за предоставяне на международна закрила е основан на съдържащите се в мотивите на решението констатации относно преценката на обществено-политическа обстановка в С. и Турция и липсата на данни за осъществено преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Преценена е възможността за предоставяне на хуманитарен статут и за прилагане на чл. 9 от ЗУБ. В резултат на задълбочен анализ на събраните доказателства е формиран обоснован извод за отсъствие на установените в ЗУБ материалноправни предпоставки. В разпоредбата на чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. Това изискване е изпълнено, тъй като административният орган е извършил преценка на всички факти и обстоятелства, свързани с държавата по произход на лицето, търсещо закрила, конкретно предоставяне на хуманитарен статут. От изложената от чужденеца бежанската история се установява, че няма конкретни действия на преследване срещу него, не е имал проблем с официалните сирийски и турски власти, няма реална опасност от тежки посегателства, не е бил принуден да напусне страната си на произход, както и Република Турция поради опасност от налагане на наказание –

екзекуция, изтезания или нечовешко и унижително отношение.

По изложените съображения съдът приема оспореното решение на Председателя на ДАБ, с което е било отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на Б. А. А. за законосъобразно издадено, без отменителни основания по чл. 146 от АПК във връзка с чл. 91 от ЗУБ. Жалбата е неоснователна и като такава трябва да се отхвърли.

С оглед на гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд София-град, Първо отделение, 26 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. А. А., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] в [населено място], област Д. А., С., с адрес: [населено място], [улица], против Решение № 2844 от 31.03.2025 г., издадено от Председателя на Държавна агенция за бежанците (ДАБ) при Министерски съвет на Република България, с което поради липса на предпоставки по чл. 8 и чл. 9 на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ на Б. А. А. е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен административен съд на Република България в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: